

Arrest

nr. 249 356 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LECLUSE
Rue Lambert Fortune 65
1300 WAVRE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUNDAHL *loco* advocaat A. LECLUSE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 1 december 2014, verklaart er zich op 12 maart 2018 vluchteling.

1.2. Op 29 april 2020 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 30 april 2020 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger. U bent geboren op 23 oktober 1979 in Caracas.

U bent gehuwd met C.L.A. (X, X). Samen hebben jullie twee kinderen, A.E.I.L. (X) en L.S.V.C. (X).

Voor uw vertrek uit Venezuela werkte u daar bij de Instituto Nacional de la Vivienda (INAVI), een overheidsinstelling. Als werknemer van deze overheidsinstelling werd u soms verplicht deel te nemen aan demonstraties om president Chavez en later president Maduro te steunen. In 2011 lanceerde president Chavez een project om het tekort aan woningen in Venezuela aan te pakken. U stond in het kader van dit project in voor de ontvangst van gegevens met betrekking tot het aantal woningen dat in de staat Miranda gebouwd moest worden.

Eind 2012 zag u dat de hoeveelheden woningen die gebouwd zouden worden voortdurend wijzigde. U stuurde hierover op het einde van het jaar een email naar de –gerentes de estado(vrij te vertalen als staatsbeheerder). Hierin vroeg u om een verklaring voor het feit dat de hoeveelheid woningen niet overeenkwam met de cijfers die u had doorgekregen. Hierop riep uw departementshoofd u bij haar. Ze legde u uit dat het een politiek programma was, dat de regering de mensen hiermee wilde laten zien dat ze iets aan het doen waren. Gezien u in 2009 begon te werken in deze organisatie, zouden ze daar reeds op de hoogte geweest zijn van het feit dat u de oppositie aanhing, toen was dit echter geen probleem.

In maart 2013 overleed president Chavez. Op dat moment begonnen de mensen van de regering maatregelen te nemen tegen de mensen van de oppositie, omdat deze mensen zeiden dat ze verlost waren van de dictator.

In april 2013 werden de werknemers van INAVI bedreigd door de Minister van Woningen, Molina. Hij zei dat ze zouden bekijken wie bij de oppositie hoorde en dat ze deze mensen zouden ontslaan. Hierna zouden de bedreigingen tegen de werknemers die andere politieke ideeën hadden begonnen zijn.

Op het einde van dat jaar was er een vergadering met alle –gerentes de estado– om de aantallen woningen door te geven aan de minister. U gaf toen een ander aantal op dan u had doorgekregen. Op dat moment werd uw departementshoofd erg boos op u omdat u haar zo in een slecht daglicht zou zetten bij de president. U zou ook in 2013 per mail aangeklaagd hebben dat de cijfers niet overeenkwamen met de realiteit. Er zou u toen met dreigende taal duidelijk gemaakt zijn dat u hun bevelen moest opvolgen en dat u geen ontslag mocht nemen. Nog zou u overgeplaatst zijn naar een ander departement.

Nadat u een tweetal maanden op dit andere departement werkte, werd u opnieuw overgeplaatst naar uw oorspronkelijke werkplaats. Ze bevelen u toen de informatie door te geven die u werd toegestuurd. U merkte toen ook op dat er veel informatie van uw computer was verwijderd.

Enkele dagen later begonnen de colectivos u te achtervolgen. Ze volgden u soms tot aan uw huis, soms tot waar u uw auto nam. U herkende hen omdat zij tijdens de manifestaties ook aanwezig waren als colectivos.

Omwille van de problemen op het werk zouden ze ook de jaarlijkse stijgingen in zijn loon hebben stilgelegd gedurende twee jaar.

In februari tot april 2014 begonnen de manifestaties tegen de regering in Venezuela. In februari 2014 was er ook een manifestatie op uw werk zelf, waarbij een deel van het gebouw in brand werd gestoken. De regering zei toen dat het de crèche van de organisatie was die in brand werd gestoken en dat daar toen 89 kinderen aanwezig waren. Ze wilden op deze manier de oppositie demoniseren. De volgende dag kwamen mensen op het werk naar u toe om te vragen hoe het met uw dochter. U zei dat er niets aan de hand was en dat het een leugen was. Jullie moesten de kinderen namelijk ophalen om half vijf, en de brand vond pas na vijf uur plaats.

Aangezien u toen wist dat het een leugen was, begonnen de colectivos u opnieuw te achtervolgen en moest u dingen doen op het werk die niets te maken had met de inhoud van uw job.

In mei begon het nog moeilijker te worden en begon men u te fouilleren. Ze bedreigden u en zeiden dat als u informatie uit het gebouw zou halen, niet enkel u maar ook uw familie gevaar zou lopen.

De bedreigingen hielden aan van mei tot juli, augustus van dat jaar. Ze lieten u weten dat u verplicht was om daar te blijven werken. U schrik werd toen echter zo groot dat u uw echtgenote inlichtte, die voordien niet op de hoogte was van de problemen op uw werk. Hierop nam zij in oktober ontslag van haar werk, en kwam ze vanaf toen mee met u naar uw werk, en wachtte ze u ook op wanneer u gedaan had met werken.

In oktober 2014 bespraken jullie ook samen de situatie en besloten jullie dat jullie iets moesten doen. Uw echtgenote sprak hier toen over met haar familie in België. Zij zeiden dat jullie beter naar België zouden komen omdat jullie te veel risico liepen in Venezuela.

U vroeg vakantie aan, wat u de vorige drie jaar nooit gedaan zou hebben. Uw aanvraag om verlof te nemen tot januari 2015 werd goedgekeurd. U nam geen ontslag, verwittigde niemand van uw plannen op het werk en verliet Venezuela samen met uw gezin.

Jullie verlieten Venezuela op 30 november 2014. Op 1 december 2014 kwamen jullie aan in België. Op 12 maart 2018 dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u samen met uw echtgenote de volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort, het Venezolaans paspoort van uw echtgenote, de paspoorten van jullie kinderen, uw Venezolaanse identiteitskaart, de Venezolaanse identiteitskaart van uw echtgenote, uw Venezolaans rijbewijs, het Venezolaanse rijbewijs van uw echtgenote, documenten waaruit blijkt dat u van 16 juli 2009 tot 31 december 2014 als administratief coördinator werkte bij het Instituto Nacional de la Vivienda (INAVI), een email van 12 april 2012 waarin de directeurs en managers van diverse diensten, onder wie u, gesommeerd worden op een bijeenkomst om de terugkeer (i.e. hervervkiezing) van president Chavez te vieren, een email van 25 mei 2012 (met bijlage) waarin u een andere dienst verzoekt om een lijst van afgewerkte woningen verder in te vullen en eventuele foutieve informatie te melden, een email van 16 oktober 2013 (met bijlage) waarin u andermaal verzoekt om een vervollediging en correctie van gegevens met betrekking tot het aantal afgewerkte woningen, een email van 20 september 2013 waarin u wijst op tegenstrijdigheden in de cijfers op de lijsten van de afgewerkte woningen, lijsten met cijfers over deze bouwprojecten, informatie over de reis van uw echtgenote naar Venezuela in 2015, een foto van een brand, een artikel over de heropbouw van de kleuterschool na de brand, een artikel over de brand in de kleuterschool, opmerkingen op de notities van jullie persoonlijke onderhouds, foto's van manifestaties in België en van jullie profielen op sociale media.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet overtuigt van een gegronde vrees op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo is het ten eerste niet aannemelijk dat u indien u de Venezolaanse autoriteiten zou vrezes, op legale wijze met uw paspoort het land zou verlaten. U verklaart dat er toen nog niet zoveel druk stond op mensen die het land wilden verlaten (CGVS1 18/13108, p. 21). Gezien u echter verklaart persoonlijk geïmagineerd te worden door de Venezolaanse autoriteiten, en dat deze autoriteiten u zelfs uw job niet zouden laten verlaten (CGVS1 18/13108, p. 11-15), is het bijzonder onwaarschijnlijk dat zij u wel zomaar het land zouden laten verlaten. Wat verder frappeert, is dat jullie pas op 12 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden hoewel jullie reeds op 1 december 2014 aankwamen in België (zie administratief dossier; Verklaring DVZ 18/13108 vraag 31). Dit gedrag ondermijnt zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen in uw land van herkomst. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk en dus vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. U verklaart dat de problemen op uw werk de enige reden waren dat jullie naar hier kwamen en dat jullie in 2014 met een advocaat spraken over jullie situatie en dat deze vertelde dat jullie verzoek geweigerd zou worden door het CGVS omdat het probleem van Venezuela nog niet algemeen gekend was (CGVS1 18/13108, p. 15). Dit komt echter al niet overeen met hoe u dit bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde, waar u stelde dat u eigenlijk naar hier wilde komen om te studeren (Vragenlijst CGVS 18/13108, vraag 5). Hierop gewezen, stelt u dat dit klopt maar dat de advocaat zei dat het snelst zou gaan om hier een legaal verblijf te regelen via studies en niet via de asielpcedure (nu: procedure voor verzoek om internationale bescherming) omdat dit toen nog niet lukte voor Venezuela (CGVS1 18/13108, p. 15-16). Dit verschilt echter opnieuw van uw verklaringen bij de DVZ, waar u beweerde dat u aanvankelijk niet wist dat u hier een verzoek om internationale bescherming kon indienen en dat u dat pas in 2018 deed op aanraden van verschillende organisaties (Vragenlijst CGVS 18/13108, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt hierover bovendien gevraagd hoe het kan dat u

jaren niet op de hoogte was van deze procedure, zeker gezien u verklaarde deze zaken besproken te hebben met een advocaat en dus de mogelijkheden die jullie hier hadden om een wettelijk verblijf te regelen of bescherming te krijgen besproken zouden hebben (zie boven). Hierop stelt u dat u toen bij de advocaat specifiek vroeg naar de mogelijkheden om hier te kunnen studeren (CGVS1 18/13108, p. 16). Dit bevestigt enkel dat uw focus eerder lag op uw studiemogelijkheden hier dan op het vinden van bescherming voor uw beweerde problemen met de Venezolaanse overheid. Daarnaast verschillen ook uw verklaringen over de motieven waarom jullie uiteindelijk het land verlieten, met die van uw echtgenote. Hoewel u namelijk verklaarde dat u al van plan was naar België te komen om te studeren, legt uw echtgenote hier de nadruk op het feit dat jullie zich niet meer veilig voelden in Venezuela en vermeldt zij hierbij niets over het feit dat u reeds plannen had hier te studeren (Vragenlijst CGVS 18/13108B, vraag 5). Ook vermeldt zij niet dat jullie reeds na aankomst bij een advocaat te rade gingen, maar stelt zij dat jullie bij de gemeente te horen kregen dat jullie hier enkel op basis van werk of studies konden blijven (Vragenlijst CGVS 18/13108B, vraag 5). Hierna opteerden jullie er volgens haar voor dat één van jullie hier zou studeren (Vragenlijst CGVS 18/13108B, vraag 5), wat opnieuw verschilt van u die stelde dat u dit reeds voor uw vertrek van plan was (zie boven). Dat jullie er niet in slagen hierover eensluidende verklaringen te geven, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over jullie vluchtmotieven dan ook ten stelligste. Nadat uw vrouw er in 2015 niet in slaagde de nodige documenten in orde te maken in Venezuela zodat u hier zou kunnen studeren, zou een advocaat jullie aangeraden hebben terug te keren naar Venezuela (Vragenlijst CGVS 18/13108B, vraag 5). Dat jullie advocaat jullie dit zou aanraden indien hij op de hoogte was van het feit dat jullie daar het risico zouden lopen op vervolging door de overheid, doet opnieuw de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hierover teniet. Nadat ook het regelen van een verblijf op basis van studies niet lukte, besloten jullie hier illegaal te verblijven (Vragenlijst CGVS 18/13108, vraag 5). Dat jullie ook nadat dit niet lukte, geen verzoek om internationale bescherming indienden, tart alle verbeelding. Dat jullie ervan uit gingen dat de kans klein was dat jullie dit toegekend zouden krijgen, kan echter niet uitklaren om welke reden jullie dit toen niet reeds probeerden indien jullie daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vreesden bij terugkeer naar Venezuela. Het feit dat jullie eerst jaren in de illegaliteit hier verbleven waarbij jullie een groot risico liepen aangehouden en terug gestuurd te worden naar Venezuela, is dan ook niet te verenigen met een dergelijke vrees of risico. Bovendien is uw echtgenote nog tot tweemaal toe teruggekeerd naar Venezuela (CGVS2 18/13108, p. 3-5). Uw echtgenote verklaarde daarenboven dat zij gekend staat bij de Venezolaanse overheidsdiensten als vrouw van en vreest dat zij haar iets zouden aandoen (Vragenlijst CGVS 18/13108B, vraag 4). Hierdoor kan u haar terugkeer dan ook moeilijk verschonen door te stellen dat zij daar niet zoveel problemen had als u (CGVS1 18/13108, p. 21). U verklaarde bovendien ook zelf dat niet enkel u, maar ook uw familie bedreigd werd door de Venezolaanse autoriteiten (CGVS1 18/13108, p. 15). Uw echtgenote ging een eerste maal terug van februari 2015 tot juli 2015 om documenten te regelen die u nodig had om hier te kunnen studeren (CGVS2 18/13108, p. 3-5). Toen waren echter ook verschillende familieleden van u aanwezig in Venezuela, waardoor het nog opmerkelijker is dat uw vrouw hier persoonlijk voor zou moeten terug keren, zeker indien hier een risico aan verbonden zou zijn voor haar (CGVS1 18/13108, p. 8-9). Gevraagd waarom zij deze documenten dan niet in orde konden maken voor u, stelt u dat zij meerdere dagen zouden nodig gehad hebben om deze documenten aan te vragen en dat ze daarvoor toestemming zouden moeten vragen hebben op hun werk (CGVS1 18/13108, p. 21). Uw broer baatte echter zelf een parking uit volgens uw verklaringen (CGVS1 18/13108, p. 8-9). Gevraagd of hij dit dan niet kon regelen door iemand anders even het toezicht te laten doen op de parking, stelt u dat u toch besloot om uw vrouw dit in orde te laten maken omdat de problemen rechtstreeks met u te maken hadden, en dat ze ook wel uw familie bedreigden maar dat jullie dit toch zou beslissen (CGVS1 18/13108, p. 21). Met deze verklaring klaart u echter allerminst uit waarom jullie deze afweging maakten indien uw broer dat ook makkelijk had kunnen regelen, integendeel. Uit het paspoort van uw vrouw bleek dat zij nogmaals naar Venezuela reisde, van januari 2016 tot augustus 2016, iets wat u zelf pas vertelde wanneer u hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd (CGVS2 18/13108, p. 3-5). Deze keer zou ze naar daar gegaan zijn om daar te bevallen gezien dit in België heel duur zou geweest zijn (CGVS2 18/13108, p. 3-5). Het is echter opvallend dat jullie ervoor kozen om dan wel de reiskosten naar Venezuela te betalen (CGVS2 18/13108, p. 3-5). Dit zou volgens u echter nog steeds goedkoper geweest zijn dan hier te bevallen (CGVS2 18/13108 p. 3-5). Wat er ook van zij, het feit dat uw vrouw nogmaals terugkeerde, ook al was dit uit financiële overwegingen is opnieuw een ernstige ondermijning van de beweerde vrees of risico die jullie daar zouden gehad hebben ten opzichte van de autoriteiten. Uw vrouw zou toen bovendien ook makkelijk een nieuw paspoort verkregen hebben in Venezuela (CGVS2 18/13108, p. 3-5), opnieuw een indicatie dat de autoriteiten daar jullie niet persoonlijk viseerden.

Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw gezin Venezuela verlieten omdat u in het kader van uw werk bij een overheidsdienst problemen kreeg en bedreigd werd (CGVS1 18/13108, p. 11-15). Er dient te

worden vastgesteld dat u en uw echtgenote doorheen jullie verklaringen niet kunnen overtuigen dat in jullie hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

Zo kan ten eerste niet zomaar geloof gehecht worden aan de daden die u stelde op uw werk, en waardoor u daar in de problemen zou gekomen zijn. U verklaarde bijvoorbeeld dat u de cijfers die u kreeg moest doorgeven aan uw departementshoofd, waarop zij deze cijfers dan weer moest doorgeven aan de minister (CGVS1 18/13108, p. 12). Hoewel u hierbij door uw oversten op het hart gedrukt werd dat u in het kader van het politieke programma dat de regering voor ogen had, gewoon de cijfers moest doorgeven die u ontving zonder hierbij op te merken of deze al dan niet correct waren, gaf u toch een andere hoeveelheid door aan uw departementshoofd (CGVS1 18/13108, p. 11-12). Het CGVS vraagt zich echter af om welke reden u dit zo zou doen, en u ondanks het feit dat u reeds duidelijk gemaakt werd dat u hier problemen door zou krijgen, toch per se de correcte cijfers wilde doorgeven, zeker gezien het feit dat dit nog langs uw departementshoofd moest passeren en dan nog langs de minister en dus niet tot enige verandering of resultaat zou kunnen leiden. U verklaart bovendien dat u op het einde van het jaar ook nog bedreigd werd door uw departementshoofd omdat u per mail aanklaagde dat de gerentes de estado u een andere hoeveelheid doorgaven (CGVS1 18/13108, p. 11-15). Dat u hierover dan ook nog een klacht zou sturen, zeker indien u voordien al op het matje werd geroepen hierover en u zich bovendien bewust was van een verandering in de politieke situatie in het land waarover ook de bevoegde minister reeds duidelijke taal had gesproken op uw werk (CGVS1 18/13108, p. 11-15). Nog valt op dat hoewel uit uw verklaringen deze manipulatie rond het aantal woningen de kern uitmaakte van de problemen die u kreeg op uw werk (CGVS1 18/13108, p. 11-15), uw echtgenote op de DVZ met geen woord repte over het feit dat daar cijfers gemanipuleerd werden (Vragenlijst CGVS 18/13108B, vraag 1-8). Hierop gewezen, stelt uw echtgenote dat de vrouw die haar verklaringen bij de DVZ had afgenomen haar vroeg om –to the point– te blijven (CGVS1 18/13108B, p. 10). Hiermee kan zij echter niet uitklaren om welke reden zij hierover helemaal niets vermeldde, zeker gezien haar toen letterlijk gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot haar vlucht uit haar land van herkomst (Vragenlijst CGVS 18/13108B, vraag 5). Bovendien verklaarde zij ook bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zij bij de DVZ wel kort alle redenen had kunnen aangegeven die geleid hadden tot jullie vertrek (CGVS1 18/13108B, p. 4). Omwille van bovenstaande elementen wordt dan ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Ook jullie verklaringen over de problemen die u kreeg na deze incidenten, kunnen niet overtuigen. Zo zou u hierdoor overgeplaatst zijn naar een ander departement (CGVS1 18/13108, p. 11-15). Hierover kan u ten eerste niet aangeven om welke reden u ervan uitgaat dat deze overplaatsing wel degelijk het gevolg is van bovenstaande incidenten en niet door andere motieven gebeurde. U stelt hierover dat er bedreigingen waren en dat ze u stuurden naar een departement waar u niets van afwist en dat ze dit moeten gedaan hebben om in tussentijd alles te wissen van uw computer (CGVS2 18/13108, p. 7-8). Deze verklaring blijft echter zeer vaag en gebaseerd op een vermoeden, en geeft geen blijk van enige concrete indicaties hierover. Daarnaast is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat indien ze u als represaille voor het feit dat u hun bevelen niet zomaar opvolgde eerst naar een ander departement zouden sturen en u dan na een tweetal maanden gewoon zouden laten terugkomen naar uw oorspronkelijke departement (CGVS1 18/13108, p. 14). Nog blijkt dat zowel u als uw echtgenote geen eenduidige verklaringen kunnen afleggen over wanneer u nu juist problemen begon te krijgen op uw werk. Bij de DVZ oppert u dat dit sinds 2014 was (Vragenlijst CGVS 18/13108, vraag 5), hoewel u op het CGVS verklaart dat de echte problemen begonnen in 2013 toen u de tweede mail stuurde, meer bepaald in september 2013 (CGVS2 18/13108, p. 9). Ook tijdens ditzelfde persoonlijk onderhoud bij het CGVS legt u hierover strijdige verklaringen af, door namelijk later nog te verklaren dat de echte problemen in februari begonnen, en dat ze u toen vaak volgden (CGVS2 18/13108, p. 9). Uw echtgenote stelt dan weer bij dat de problemen begonnen in april 2014, maar kadert dit in de uitbraak van politieke onrusten in het land (Vragenlijst CGVS 18/13108B, vraag 5). Ze verklaart dat er sindsdien een onderscheid werd gemaakt op uw werk tussen wie voor en tegen de regering was, dat men ontdekte dat u tegen de regering was en dat men u hierna begon te pesten op uw werk door u meer werk te geven, over te plaatsen en onder druk te zetten om ontslag te nemen. Hierdoor zou u verder ook gefouilleerd en achtervolgd zijn (Vragenlijst CGVS 18/13108B, vraag 5). Zoals hierboven reeds aangegeven vermeldt zij hier dus niets over de problemen rond de hoeveelheden woningen die u moest doorgeven. Bovendien komt ook het feit dat zij hier juist verklaart dat zij u onder druk zetten om ontslag te nemen niet overeen met uw verklaringen, waarin u zegt dat u juist in geen geval ontslag mocht nemen (CGVS1 18/13108, p. 18). Bij het CGVS herneemt zij haar verklaringen hierover echter en stelt ook zij dat u toen geen ontslag mocht nemen (CGVS1 18/13108B, p. 8-10). Geconfronteerd met het feit dat zij dit eerst helemaal anders verklaarde, stelt zij aanvankelijk enkel dat u toen zelf geen ontslag kon nemen en dat ze u toen lastig vielen (CGVS1 18/13108B, p. 8-10), waarmee zij geen uitklaring biedt

voor bovenstaande tegenstrijdigheden. Pas wanneer ze hier tot een vierde keer toe op gewezen wordt, poogt ze dit te verschonen door te stellen dat er dingen zijn die ze nu pas te weten kwam nu jullie alle documenten hebben verzameld en dat u haar eerst niet alles zou gezegd hebben (CGVS1 18/13108B, p. 8-10). Hierop wordt ten eerste gevraagd om welke reden u dingen zou achterhouden voor uw echtgenote in het kader van een gezamenlijke procedure om internationale bescherming waarbij jullie beiden verklaringen moeten afleggen en wordt haar gewezen op het feit dat haar verklaringen ook niet gewoon onvolledig zijn maar zelfs regelrecht verschillen van wat u hierover verklaarde (CGVS1 18/13108B, p. 8-10). Uw echtgenote antwoordt hierop dat jullie wel regelmatig de feiten besproken zouden hebben en u haar hier wel alles vertelde (CGVS1 18/13108B, p. 8-10). Op deze manier gaat zij echter opnieuw in tegen haar eerste poging tot het uitklaren van deze tegenstrijdigheden en kan zij deze dan ook allerm minst uitklaren. U verklaart zelf dat u uw echtgenote pas rond augustus 2014 zou ingelicht hebben over uw problemen in Venezuela omdat u haar niet ongerust wilde maken (CGVS1 18/13108, p. 15-17). Gezien u echter verklaarde dat ook uw familie bedreigd werd, is het bijzonder merkwaardig dat u hier toen pas over inlichtte (zie boven). Uw echtgenote zelf stelt dat zij nog niet op de hoogte was toen u op het werk te horen kreeg dat u de cijfers moest doorgeven zoals u die ontving, maar dat u haar hier wel enkele maanden later over informeerde (CGVS1 18/13108B, p. 8). Dit impliceert dus dat u haar enkele maanden na aanvang van de problemen inlichtte, wat dus wel sneller zou moeten geweest zijn dan augustus 2014. Later verklaart zij dit bovendien nog anders en zegt zij dat u haar inlichtte net nadat er een brand was geweest op uw werk, namelijk in mei 2014 (CGVS1 18/13108B, p. 8-10). Opnieuw doen bovenstaande elementen de geloofwaardigheid van jullie verklaringen dan ook teniet.

In het kader van bovenstaande problemen zou u achtervolgd zijn door de colectivos (CGVS1 18/13108, p. 11-15). Hoewel ook dit toch wel een cruciaal element is in uw vluchtrelaas, blijkt u ook hierover niets vermeld te hebben bij de DVZ (Vragenlijst CGVS 18/13108, vraag 1-8). Hierop gewezen stelt u dat u daar erg kort moest zijn (CGVS1 18/13108, p. 17). Zoals hierboven reeds aangegeven met betrekking tot uw echtgenote, kan dit geen uitklaring bieden gezien u daar duidelijk gevraagd werd een overzicht te geven van alle redenen die geleid hebben tot uw vertrek uit uw land van herkomst (Vragenlijst CGVS 18/13108, vraag 5). In dit opzicht is het dan ook niet aannemelijk dat u deze groep daar niet zou vermelden indien zij daadwerkelijk degene waren die u toen op de hielen zaten, maar dan wel melding zou maken van andere zaken zoals het feit dat u toen overuren moest doen die niet betaald werden en dat u overgeplaatst werd naar een andere dienst (Vragenlijst CGVS 18/13108, vraag 5). Bovendien verklaarde ook u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u op de DVZ alles had kunnen vermelden (CGVS1 18/13108, p. 4). Ook hier valt bovendien op dat u geen concrete aanwijzingen kan geven over het feit dat deze achtervolgingen gerelateerd waren aan de problemen op uw werk en u zich ook hier blijkt te baseren op loutere vermoedens (CGVS2 18/13108, p. 10). U verklaart verder dat de opzet van deze achtervolgingen en het feit dat u gefouilleerd werd op het werk was om zeker te zijn dat u geen documenten zou meenemen (CGVS1 18/13108, p. 14). Buiten het feit dat ze u volgden zouden zij u nooit tegengehouden of aangevallen hebben (CGVS2 18/13108, p. 10). U werd dus eigenlijk gewoon in het oog gehouden, maar kreeg geen verdere problemen indien zich gewoon hield aan de afspraken met uw werkgever. Hierdoor kunnen bovenstaande problemen zelf al moesten zij geloofwaardig geacht kunnen worden, quod non, ook niet als zwaarwichtig genoeg gezien worden om te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Bovendien valt hier op dat uw werkgevers wel erg veel moeite deden om zeker te zijn dat u zich hield aan wat zij van u vroegen, waarbij de vraag gesteld moet worden of het niet veel eenvoudiger was geweest om u gewoon te ontslaan. Hierdoor zouden ze zich geen zorgen meer moeten maken hebben in u, en moest u hierna nog naar buiten gekomen zijn met wat u daar had opgemerkt zou waarschijnlijk niemand u geloofd hebben of uw verhaal opgepikt hebben gezien ook de Venezolaanse overheid ook de pers controleert. Hierop gewezen, herhaalt u enkel dat u geen ontslag mocht nemen zonder hier ook maar enige uitklaring voor te bieden (CGVS1 18/13108, p. 18). Ook omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Nog stelt het CGVS zich ernstige vragen bij het feit dat u voor een lange periode verlof aanvraag voordat u Venezuela verliet (CGVS1 18/13108, p. 11-15). Hierdoor liep u namelijk het risico dat dit verlof u ten eerste geweigerd werd en dat uw werkgevers hierdoor misschien zouden vermoeden dat u het land zou verlaten in deze periode. Daarnaast is het niet consistent te noemen dat uw werkgever u aan de ene kant zou dwingen om te blijven werken, zou bedreigen en achtervolgen om u constant in de gaten te kunnen houden, maar u dan wel zou toestaan om zo lang vakantie te nemen. Hierop gewezen, stelt u dat ze dit wel moesten toestaan volgens de wet omdat u al drie jaar geen vakantie had genomen (CGVS1 18/13108, p. 18). Het houdt echter geen steek dat ze in dit opzicht wel de wet zouden moeten volgen, maar daarbuiten wel zonder problemen zouden kunnen frauderen, bedreigingen formuleren naar werknemers etc. Ook dit kan u niet uitklaren. U zegt namelijk enkel dat u bewijs heeft dat uw verlof werd goedgekeurd (CGVS1 18/13108, p. 18). Het CGVS betwijfelt echter niet dat u toen verlof kreeg, maar kan geen omwille van bovenstaande motiveringen geen geloof hechten aan de problemen die

volgens uw verklaringen aan dit verlof zouden voorafgegaan zijn. Wanneer u dit nogmaals gevraagd wordt, stelt u dat u denkt dat ze het verkozen om u toen vakantie te geven omdat er in 2014 veel manipulaties gebeurd zijn en het beter was als u daar toen niet was (CGVS1 18/13108, p. 18). In dit opzicht blijft het echter des te onwaarschijnlijker dat zij wel wilden dat u daar per se bleef werken (zie boven). Opnieuw wordt zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef gesteld.

Daarnaast verklaart u dat de regering een brand op uw werk wilde toeschrijven aan de oppositie, maar dat u verteld zou hebben dat dit een leugen was (CGVS1 18/13108, p. 11-15). Ook over dit incident rept u met geen woord bij de DVZ (Vragenlijst CGVS 18/13108, vraag 1-8). Nogmaals probeert u dit uit te klaren door te stellen dat u daar kort moest zijn (CGVS1 18/13108, p. 20). Zoals hierboven reeds meermaals aangegeven is dergelijk argument niet dienstig gezien u daar gevraagd werd een overzicht van alle feiten te geven die geleid hebben tot uw vertrek en zeker gezien u bij het CGVS zelf verklaarde dat u daar alles wel had kunnen aangeven (Vragenlijst CGVS 18/13108, vraag 5; CGVS1 18/13108, p. 4). Ook uw verklaringen over dit incident bij het CGVS zelf kunnen niet overtuigen. Vooreerst is het bijzonder onwaarschijnlijk dat u nadat u al zo gecontroleerd en bedreigd werd door de Venezolaanse autoriteiten, toch nog dergelijke zaken naar buiten zou brengen. U verklaart ook zelf dat u na deze bedreigingen erg bang was voor wat er zou kunnen gebeuren en daarom deed wat zij van u vroegen (CGVS2 18/13108, p. 7). Dat u dan wel dergelijke zaken zou vertellen, is dan ook niet consistent te noemen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u dit zei tegen mensen op uw werk die u vroegen of uw dochter ok was (CGVS1 18/13108, p. 15). U wist zelf dat het een leugen was omdat jullie de kinderen in de crèche moesten ophalen toen jullie gedaan hadden met het werk om half vijf en de brand was na vijf uur (CGVS1 18/13108, p. 15). Ook uw collega's zouden kinderen in de crèche gehad hebben (CGVS1 18/13108, p. 20). Dat zij dan niet zouden weten dat er op het moment van de brand geen kinderen in de crèche meer waren maar u wel, en dit aan u zouden moeten vragen, is opnieuw niet aannemelijk. Hierop gewezen, slaagt er u ook niet in om hiervoor een verklaring te geven (CGVS1 18/13108, p. 15). Ook door deze elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten. Daarnaast is het echter ook belangrijk om op te merken dat zelfs al zouden deze feiten geloofwaardig geacht kunnen worden, quod non, zij ook niet als zwaarwichtig genoeg beschouwd kunnen worden om te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u bedreigd en gecontroleerd werd door uw oversten en dat zij op deze manier wilden verhinderen dat u inging tegen hun bevelen of dat u informatie zou doorgeven (CGVS1 18/13108, p. 11-15). Gevraagd of u dan nog inging tegen deze bevelen, of u ooit informatie doorgaf aan personen buiten de overheid, stelt u van niet (CGVS2 18/13108, p. 7). U stelt verder dat u de bevelen die u kreeg op het werk toen ook opvolgde omdat de bedreigingen sterk waren en u bang was voor uw werk en de veiligheid van uw dochter (CGVS2 18/13108, p. 7). Hierdoor kan u dan ook niet aantonen om welke reden zij u dan ook effectief zouden vervolgen, als u zich na deze bedreigingen braaf hield aan wat zij van u vroegen. Het loutere feit dat zij u dit op dreigende taal duidelijk maakten en u achteraf controleerden (CGVS1 18/13108, p. 11-15), kan niet als ernstig genoeg gezien worden om beschouwd worden als een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De ongeloofwaardigheid van bovenstaande feiten wordt nog verder bevestigd door het feit dat uw familie na uw vertrek nooit (geloofwaardige) problemen gekend heeft met uw vermeende vervolgers en door het feit dat uw echtgenote zelfs tot twee maal toe kon terug keren (CGVS1 18/13108, p. 19; zie boven). Uw echtgenote zou toen zelfs geruime tijd bij haar familie in Caracas verbleven zijn, zonder daar ook maar enige problemen te kennen (CGVS2 18/13108, p. 3-5). Zoals hierboven reeds aangegeven, verkreeg zij toen zelfs makkelijk een nieuw paspoort (CGVS2 18/13108, p. 3-5), waardoor het niet aannemelijk is dat jullie geïmigreerd zouden worden door de Venezolaanse autoriteiten. Over de lotgevallen van uw ouders legt u dan weer strijdige verklaringen af. Zo stelde u bij de DVZ dat zij in 2017 naar Boliviaï verhuisden omwille van problemen met het ministerie van sociale zekerheid die volgens u gelinkt zouden zijn aan uw problemen in Venezuela (Vragenlijst CGVS 18/13108, vraag 5). Wanneer u bij het CGVS echter gevraagd werd of uw familie ooit problemen kreeg na uw vertrek zei u van niet (CGVS1 18/13108, p. 19). Pas wanneer u hier bij uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog eens expliciet naar gevraagd wordt, geeft u aan dat uw ouders naar Boliviaï verhuisden omdat ze problemen kregen met functionarissen van de sociale zekerheid met betrekking tot hun pensioen. Het probleem was dat ze langer dan normaal moesten wachten voordat ze hun pensioen kregen en dat zou volgens te wijten zijn aan het feit dat zij dezelfde naam als u hebben (CGVS2 18/13108, p. 5). Gevraagd om welke reden u hiervan uitgaat en dit volgens u niet gewoon te wijten is aan de algemeen slechte economische situatie in Venezuela, stelt u dat dit geregistreerd is in de databank van de regering en ze dit in verband brachten met u (CGVS2 18/13108, p. 5). Hiermee verwijst u opnieuw naar wat u vermoedt, maar geeft u hiervoor geen enkele concrete indicatie. Ook wanneer u hier nogmaals naar gevraagd wordt en gewezen wordt op het feit dat veel personen in die periode geen pensioen kregen in

Venezuela, stelt u dat dit waar is maar dit ook met u te maken heeft (CGVS2 18/13108, p. 5). Opnieuw baseert u zich hier dus op een blote bewering, die u geenszins blijkt te kunnen staven met enige concrete elementen. Indien de Venezolaanse autoriteiten na jullie vertrek jullie familie zouden willen viseren hebben, is het bovendien opvallend dat zij dat pas drie jaar later zouden doen en uw echtgenote die in 2015 en 2016 persoonlijk terugkeerde met rust zouden laten en zelfs probleemloos een nieuw paspoort zouden verstrekken (zie boven). Ook uw andere familieleden zouden na uw vertrek geen noemenswaardige problemen gekend hebben met de Venezolaanse autoriteiten. Uw zus werkt bovendien zelf voor de regering, en zou dus op die manier makkelijk door hen gevisieerd of bestraft kunnen zijn indien zij dit wilden (CGVS1 18/13108; p. 8-9). Uw broers zouden in bepaalde periodes op jullie appartement verblijven. Zij verklaren dat er soms wel nog mensen van het ministerie langskomen op dit appartement om te vragen naar de eigenaar (CGVS1 18/13108, p. 19). Hieruit blijkt echter niet om welke reden zij naar u vragen en kan daarom ook niet afgeleid worden dat het loutere feit dat ze vragen waar u bent erop zou wijzen dat zij u bij terugkeer iets zouden aandoen. Bovenstaande elementen doen nogmaals teniet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Nog haalt u aan mogelijks vervolgd te kunnen worden in Venezuela op basis van uw politieke opinie en steun aan de oppositie (CGVS2 18/13108, p. 8-9).

Vooreerst dient hierover opgemerkt worden dat u in Venezuela slechts in heel beperkte mate politiek actief was. U verklaart verder dat u gezien zou worden als oppositielid in Venezuela omdat u bij de verkiezingen gestemd had op leden van de oppositie (CGVS 2 18/13108, p. 8-9). U was echter geen lid van een oppositiepartij, nam nooit deel aan een manifestatie en gaf geen blijk van enige andere politieke activiteiten waardoor u gelinkt zou kunnen worden aan de oppositie (CGVS2 18/13108, p. 8-9). Hieruit blijkt dus dat u enkel qua gedachtegoed aanleunde bij de oppositie, maar dat u niet politiek actief was.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela

op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U verklaart verder dat u gezien zou worden als oppositielid in Venezuela omdat u bij de verkiezingen gestemd had op leden van de oppositie (CGVS 2 18/13108, p. 8-9). U was echter geen lid van een oppositiepartij, nam nooit deel aan een manifestatie en gaf geen blijk van enige andere politieke activiteiten waardoor u gelinkt zou kunnen worden aan de oppositie (CGVS2 18/13108, p. 8-9).

Meer nog, uit uw verklaringen blijkt zelfs dat u wel deelnam aan manifestaties van de regering omdat u anders gesanctioneerd zou worden op uw werk (CGVS2 18/13108, p. 8-9). Hierdoor is enkel nog minder reden om aan te nemen dat u in Venezuela als oppositielid gezien zou worden.

Het loutere feit dat u voor de oppositie gestemd zou hebben, kan niet afdoende zijn om aan te nemen dat u hierdoor ook effectief een risico op vervolging of op het lijden van ernstige schade zou lopen. Temeer gezien u hieraan geen geloofwaardige vervolgingsfeiten kan koppelen.

Bovendien valt hierover nog op dat u en uw echtgenote strijdige verklaringen afleggen over de manier waarop de Venezolaanse overheid op de hoogte zou zijn van het feit dat u het gedachtegoed van de oppositie zou steunen. Zelf verklaart u hierover dat zij dit wisten omdat u gestemd had voor de kandidaat van de oppositie en dat de CNE (Consejo Nacional Electoral) op de hoogte zou zijn van iedereen die tegen de regering stemt (CGVS1 18/13108, p. 19-20). Uw echtgenote verklaart hierover echter dat zij dit wisten omdat u altijd slecht aan het praten was over de regering in de wandelgangen en omdat u zich altijd verzette op het moment dat er een manifestatie was omdat u daar niet aan wilde deelnemen (CGVS1 18/13108B, p. 8). Indien u zo openlijk uw mening zou uiten op uw werk, kan verwacht worden dat u ook dit vermeldde wanneer u gevraagd werd hoe zij op de hoogte waren van politieke opinie. Bovendien verklaarde u ook zelf dat u verplicht was om naar de manifestaties van de overheid te gaan en dat u dit niet weigerde omdat uw baas dit in de gaten hield (CGVS2 18/13108, p. 11).

Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u de problemen die u meemaakte op uw werk, ook deels verbindt aan het feit dat u de oppositie steunde (CGVS1 18/13108, p. 11-15). Deze problemen konden echter niet geloofwaardig geacht worden door het CGVS (zie boven), waardoor ook niet kan aangenomen worden dat u ten gevolge van uw politieke activiteiten ooit het slachtoffer zou geworden zijn van incidenten in Venezuela. Gevraagd of u denkt hierdoor in de toekomst nog geïsoleerd te kunnen worden, stelt u van wel omdat een andere persoon van de oppositie die naar de vergadering van de Verenigde Naties ging om de situatie aan te klagen ontvoerd en vermoord werd toen hij terugkeerde naar Venezuela (CGVS1 18/13108, p. 22-23). Deze situatie is echter helemaal niet te vergelijken met de politieke activiteiten die u had en die zich beperkten tot het louter stemmen op een lid van de oppositie. Hierop gewezen herhaalt u enkel wat er met deze persoon gebeurde en dat u hierdoor vreest wat er met u kan gebeuren (CGVS1 18/13108, p. 22-23), waarmee u dit dus geenszins kan uitklaren. Hierna probeert u dit nogmaals te verschonen door te stellen dat uw naam in de database van het ministerie zou zijn omdat u daar ooit werkte (CGVS1 18/13108, p. 23). Ook dit element kan echter bezwaarlijk als afdoende gezien worden om aan te geven dat u riskeert om persoonlijk geïsoleerd te worden in Venezuela op basis van uw politieke opinie.

Daar u niet aannemelijk kan maken dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaans regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het feit dat u voor oppositieleiden gestemd zou hebben, wat we op zich niet betwisten, ofwel niet zichtbaar of bekend was bij de Venezolaanse autoriteiten, ofwel voor hen niet ernstig genoeg was om u hiervoor te viseren. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van het feit dat u gestemd zou hebben voor oppositieleiden.

Deze vaststellingen worden bovendien bevestigd door uw eigen verklaringen, waaruit blijkt dat u en uw gezinsleden zonder problemen het land legaal konden verlaten met jullie paspoorten en dat uw echtgenote zelfs tot tweemaal toe terugkeerde naar Venezuela, waar haar ook zonder problemen een nieuw paspoort werd uitgereikt (zie boven). Uit uw verklaringen blijkt bovendien niet dat uw familie nog (geloofwaardige) problemen zou gekend hebben sinds uw vertrek uit Venezuela (zie boven).

U stelt dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest gearresteerd te worden omdat u gezien zou kunnen worden als opposant (hierboven reeds besproken) en/of omdat u ooit werkte bij de Venezolaanse overheid en vertrok zonder hier iemand van op de hoogte te brengen (CGVS1 18/13108, p. 23).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

Hieromtrent moet opnieuw benadrukt worden dat het niet geloofwaardig geacht kan worden dat u bij terugkeer gevisereerd zou worden omdat het regime u als opposant beschouwt (zie boven). Deze vaststellingen worden bovendien bevestigd door uw eigen verklaringen, waaruit blijkt dat u en uw gezinsleden zonder problemen het land legaal konden verlaten met jullie paspoorten en dat uw echtgenote zelfs tot tweemaal toe terugkeerde naar Venezuela, waar haar ook zonder problemen een nieuw paspoort werd uitgereikt (zie boven). Uit uw verklaringen blijkt bovendien niet dat uw familie nog (geloofwaardige) problemen zou gekend hebben sinds uw vertrek uit Venezuela (zie boven).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Nog verklaart u dat u soms politiek getinte berichten zou delen op facebook en zou uw echtgenote in België deelgenomen aan manifestaties tegen het Venezolaanse regime (CGVS2 18/13108, p. 11; CGVS2 18/13108B, p. 4-5).

Uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België en/of het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela –ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw kritische activiteiten ten opzichte van het Venezolaanse regime bijzonder beperkt zijn. Gevraagd of u in België actief bent voor de Venezolaans oppositie, geeft u zelf aan dat u van hieruit niets kan doen, en dat u enkel soms berichten heeft gedeeld die u op facebook zag

verschijnen (CGVS2 18/13108, p. 11). Uit deze verklaringen blijkt dan ook geenszins dat u een voortrekkersrol zou spelen, integendeel.

Uw echtgenote zou in België deelgenomen hebben aan twee manifestaties in 2018 (CGVS2 18/13108B, p. 4-5). Ook hierbij was zij slechts deelnemer, geen organisator, en bleef haar rol dus beperkt (CGVS2 18/13108B, p. 4-5). Het feit dat haar activisme en engagement erg beperkt te noemen zijn wordt verder bevestigd door het feit dat zij slechts tweemaal deelnam, niet eens meer weet door wie die manifestaties nu weer juist georganiseerd werden en ze ook over haar motivatie niet verder komt dan het feit dat ze geen voorstander is van Maduro of Chavez (CGVS2 18/13108B, p. 4-5). Haar activiteiten zijn dan ook te marginaal om in de kijker te lopen van de inlichtingendienst of andere diensten van de Venezolaanse overheid. Daarnaast kan zij ook zelf niet aannemelijk maken dat de Venezolaanse overheid op de hoogte zou zijn van deze activiteiten, gezien zij namelijk zelf verklaart dat ze denkt dat ze hier niet van op de hoogte zouden zijn (CGVS2 18/13108B, p. 4-5).

Jullie legden wel nog foto's en screenshots van jullie profielen op sociale media neer om jullie verklaringen hierover te ondersteunen (zie administratief dossier, groene map). Deze documenten ondersteunen echter hoogstens jullie verklaringen over het feit dat jullie hier bepaalde activiteiten zouden hebben uitgevoerd, maar werpen geen ander licht op de vaststelling dat jullie rol hierin uiterst beperkt is en dat jullie niet aannemelijk maken dat de Venezolaanse overheid hiervan op de hoogte zou zijn.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van

personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit deze verklaringen blijkt namelijk dat u over een eigen appartement beschikt in Venezuela en dat ook uw ouders daar nog een appartement zouden hebben dat zij ondertussen aan vrienden verhuren (CGVS1 18/13108, p. 7-8). U zou daar bovendien ook nog op een netwerk kunnen rekenen dat u zou kunnen ondersteunen, gezien uw zus en broers daar momenteel nog zouden verblijven en werken (CGVS1 18/13108, p. 7-9). Ook uw echtgenote verklaart nog steeds in contact te zijn met haar familie en vrienden daar (CGVS1 18/13108B, p. 6).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. Uw Venezolaans paspoort, het Venezolaanse paspoort van uw echtgenote, de paspoorten van jullie kinderen, uw Venezolaanse identiteitskaart, de Venezolaanse identiteitskaart van uw echtgenote, uw Venezolaans rijbewijs, het Venezolaanse rijbewijs van uw echtgenote en de informatie over de reis van uw echtgenote naar Venezuela in 2015, kunnen enkel jullie verklaringen over jullie identiteit, herkomst, reisweg en de terugkeer van uw echtgenote naar Venezuela ondersteunen. Deze elementen worden hier niet betwijfeld. De documenten die aantonen dat u werkte bij INAVI kunnen enkel uw verklaringen over uw job daar ondersteunen. Ook dit wordt niet betwijfeld door het CGVS, de email van 12 april 2012 waarin de directeurs en managers van diverse diensten, onder wie u, gesommeerd worden op een bijeenkomst om de terugkeer (i.e. hervervkiezing) van president Chavez te vieren, een email van 25 mei 2012 (met bijlage) waarin u een andere dienst verzoekt om een lijst van afgewerkte woningen verder in te vullen en eventuele foutieve informatie te melden, een email van 16 oktober 2013 (met bijlage) waarin u andermaal verzoekt om een vervollediging en correctie van gegevens met betrekking tot het aantal afgewerkte woningen, een email van 20 september 2013 waarin u wijst op tegenstrijdigheden in de cijfers op de lijsten van de afgewerkte woningen, lijsten met cijfers over deze bouwprojecten, kan enkel aantonen dat u bepaalde emails ontving en verstuurde over bovenstaande onderwerpen, maar kunnen niets zeggen over de beweerdde problemen die u daardoor zou ondervonden hebben. Hetzelfde kan gezegd worden over het filmpje waarin de minister de werknemers ermee bedreigde dat ze de arbeidsvoorwaarden niet zouden respecteren, ze zouden kijken wie er bij de oppositie hoorde en ze zouden die mensen ontslaan (CGVS1 18/13108, p. 12). Dit kan enkel aantonen dat opposanten onder de werknemers op uw werk het risico liepen om gesanctioneerd te worden, maar zegt niets over persoonlijke problemen die u hierdoor zou gehad hebben. Het feit dat deze minister hier verklaart dat deze werknemers ontslagen zouden worden, maakt het bovendien nog onwaarschijnlijker dat u daar zou moeten blijven werken (zie boven). De foto van de brand, het artikel over de heropbouw van de kleuterschool, het artikel over de brand in de kleuterschool en het filmpje over der heropbouw van deze school kunnen enkel aantonen dat daar een brand zou geweest zijn, dat het regime beweert dat deze werd aangestoken door opposanten maar dat hierover ook andere stemmen opgaan. Hiermee kan echter ook geenszins worden aangetoond dat u hierdoor persoonlijke problemen had of in de toekomst nog zou ondervinden. Ook de foto's van de manifestaties in België en van jullie profielen op sociale media kunnen zoals hierboven reeds besproken niet afdoende zijn om in jullie hoofde te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. In de opmerkingen over jullie persoonlijk onderhoud werd aangegeven dat de protection officer die het eerste persoonlijk onderhoud afnam een arrogante houding zou gehad hebben en jullie de indruk gaf dat hij niet objectief over jullie verklaringen oordeelde. Hierover moet ten eerste gesteld worden dat deze houding niet afgeleid kan worden uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud. Dat jullie verschillende keren geconfronteerd werden met tegenstrijdige verklaringen, is hiervoor niet afdoende, gezien dit valt onder de confrontatieplicht van de protection officer en jullie hierdoor juist de kans geboden wordt deze tegenstrijdigheden uit te klaren. Bovendien kregen jullie de kans om jullie motieven verder toe te lichten tijdens een tweede onderhoud met een andere protection officer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op "een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de foutieve of tegenstrijdige motivatie, van het principe van behoorlijk bestuur, van de manifeste verkeerde appreciatie", alsook op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 14 januari 2021 een aanvullende nota bij met weblinks naar de volgende informatie: het rapport "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*" van OHCHR van juni 2018, de COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, de COI Focus "*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, het rapport "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van OHCHR van juli 2019, het "*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2020, het rapport "*Venezuela Country Focus*" van EASO van augustus 2020 en de COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 15 mei 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij tijdens zijn tewerkstelling bij het Instituto Nacional de la Vivienda (hierna: INAVI) werd bedreigd door de Venezolaanse autoriteiten en de colectivos omdat hij als aanhanger van de oppositie werd beschouwd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij Venezuela op legale wijze met zijn paspoort kon verlaten, hij op 1 december 2014 in België aankwam en pas op 12 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende en zijn echtgenote nog tweemaal naar Venezuela terugkeerde en er een nieuw paspoort verkreeg, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor de Venezolaanse autoriteiten en de colectivos ondermijnt; (ii) verzoekers handelingen tijdens zijn werk bij het INAVI niet aannemelijk zijn, temeer daar hij en zijn echtgenote hieromtrent tegenstrijdige verklaringen afleggen; (iii) verzoeker en zijn echtgenote vage en tegenstrijdige verklaringen afleggen over de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend omwille van zijn handelingen tijdens zijn werk bij het INAVI; (iv) verzoeker de problemen met de colectivos niet vermeldde tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, de link tussen deze problemen en zijn werk bij het INAVI louter is gebaseerd op een vermoeden en deze problemen op zich niet zwaarwichtig genoeg zijn om aanleiding te geven tot de toekenning van internationale bescherming; (v) verzoekers verklaringen over de problemen op zijn werk onverzoenbaar zijn met zijn verklaringen dat hij zonder problemen lange tijd verlof kon krijgen; (vi) verzoeker de problemen in verband met een brand op zijn werk niet vermeldde tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer daar zijn verklaringen hieromtrent niet aannemelijk zijn; (vii) uit het geheel van verzoekers verklaringen blijkt dat zijn problemen tijdens zijn werk bij het INAVI hoe dan ook niet zwaarwichtig genoeg zijn om aanleiding te geven tot de toekenning van internationale bescherming; (viii) de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers problemen verder wordt ondermijnd daar zijn familie sedert zijn vertrek uit Venezuela geen geloofwaardige problemen heeft gekend; (ix) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij enkel qua gedachtegoed aanleunde bij de Venezolaanse oppositie doch zelf niet politiek actief was, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten in beginsel enkel politieke opposanten met een hoger profiel viseren; (x) het loutere feit dat verzoeker voor de oppositie zou hebben gestemd op zich niet volstaat teneinde alsnog *in concreto* aannemelijk te maken dat hij door de Venezolaanse autoriteiten wordt gevisieerd als een politieke opposant, temeer daar hij en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen afleggen over de wijze waarop de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn

geraakt van verzoekers aanhang bij het oppositionele gedachtegoed in Venezuela; (xi) uit de beschikbare informatie niet blijkt dat iedere Venezolaan die terugkeert uit het buitenland louter omwille van deze terugkeer nood heeft aan internationale bescherming en verzoeker geen geloofwaardige concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst in het vizier zou lopen van de Venezolaanse autoriteiten; (xii) verzoeker evenmin *in concreto* aannemelijk maakt dat de (beperkte) politieke boodschappen van hem en zijn echtgenote op sociale media en/of de deelname van zijn echtgenote aan twee manifestaties in België tegen het Venezolaanse regime zichtbaar en/of bekend zijn bij de Venezolaanse autoriteiten; en (xiii) de door verzoeker en zijn echtgenote voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen ombuigen.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Verzoeker onderstreept vooreerst dat, het feit dat hij ‘simpelweg’ zijn land kon verlaten met een paspoort zijn relaas niet zou ondersteunen. Zoals verzoeker heeft uiteengezet tijdens het interview, kon hij dit enkel omdat hij vakantie had aangevraagd (na 3 jaar geen vakantie te hebben genomen) en niemand weet had van zijn opzet om het land te verlaten. Het argument van het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen mist elke pertinentie.

Hetzelfde kan gezegd worden omtrent het argument als zou verzoeker hebben gewacht om zijn aanvraag in te dienen inzake internationale bescherming. Verzoeker heeft duidelijk uiteengezet dat hij de nodige stappen heeft gezet, doch dat dit door zijn toenmalige raadsman werd afgeraden.

Het gegeven dat verzoeker slecht werd geadviseerd, maakt zijn relaas daarom niet minder kredietwaardig.

Tenslotte, is het niet contradictorisch, dat verzoeker onmiddellijk een advocaat heeft geraadpleegd bij zijn aankomst in België, die hem heeft aangeraden om het statuut van student te bekomen teneinde zijn aanvraag te regulariseren, dat werd bevestigd door zowel verzoeker als zijn echtgenote tijdens hun respectievelijk onderhoud, waarbij ze al hun mogelijkheden om legaal in België te kunnen verblijven hebben onderzocht. Meer nog, waarom zou zijn echtgenote anders naar Venezuela zijn teruggekeerd om de documenten die noodzakelijk zijn om hier onderwijs te volgen, te bekomen? Dit is zonder twijfel een contradictie in de redenering door het Commissariaat. Verzoeker, die vreesde voor zijn leven, zag zich genoodzaakt zijn land te verlaten, met zijn familie met geen ander opzet dan ‘ bescherming te zoeken in het buitenland’.

Het Commissariaat verwijt aan verzoeker om gedurende jaren illegaal in België te hebben verbleven, zonder dat hij gedurende deze tijd, enige aanvraag heeft gedaan tot internationale bescherming.

Dit is wederom een argument dat niet pertinent is, gezien hetgeen verzoeker allemaal heeft opgegeven en heeft moeten meemaken om niet terug te keren naar zijn land van oorsprong.

Daarnaast is het niet vreemd dat de echtgenote van verzoeker naar Venezuela kon afreizen, nu niet zij doch wel verzoeker het onderwerp is van ‘vrees’ verzoeker betreft. Geen enkele andere afleiding kan en mag hieromtrent worden gemaakt.

Idem, voor wat betreft het feit dat verzoeker vakantie diende te nemen om zijn land te verlaten”

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaart onder meer de Venezolaanse autoriteiten te vrezen omwille van zijn handelingen tijdens zijn tewerkstelling voor de overheidsinstelling, het INAVI. Verzoekers vrees wordt echter ondermijnd door de vaststelling dat hij op legale wijze met zijn paspoort zijn land van herkomst heeft verlaten. Dat verzoeker de Venezolaanse overheden contacteert met het oog op het bekomen van een paspoort en dit document vervolgens probleemloos kan verkrijgen is immers onverenigbaar met zijn voorgehouden vrees voor vervolging van diezelfde overheden. De loutere bewering dat verzoeker verlof had aangevraagd en dat niemand op de hoogte was van zijn opzet om het land te verlaten, doet hieraan geen afbreuk. Temeer daar het niet aannemelijk is dat verzoeker enerzijds beweert dat hij zijn werk bij het INAVI niet mocht verlaten terwijl hij anderzijds wel voor lange tijd verlof aanvroeg en dit ook kon verkrijgen.

Het voorgaande klemt des te meer daar verzoeker reeds op 1 december 2014 in België aankwam en pas op 12 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zijn land te zijn ontvlucht omwille van een

gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstig lijden mag worden verwacht dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, vanaf het ogenblik dat hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming indient. Dat verzoeker naliet dit te doen en ruim drie jaar en drie maanden wachtte alvorens zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. Dat verzoeker en zijn echtgenote in België door een advocaat werden geadviseerd om voor verzoeker een legaal verblijf te regelen als student en dat zijn toenmalige advocaat hem afraadde om een asielprocedure op te starten, kunnen niet beschouwd worden als goede redenen in de zin van artikel 48/6, § 2, d) van de Vreemdelingenwet om het getalm waarmee hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende, te rechtvaardigen. Verzoeker is immers zelf verantwoordelijk voor de beslissingen die hij neemt temeer daar zijn beweerde vrees voor vervolging van de Venezolaanse overheden reeds bestond op het ogenblik dat hij in België aankwam.

Waar verzoeker wijst op *“hetgeen verzoeker allemaal heeft opgegeven en heeft moeten meemaken om niet terug te keren naar zijn land van oorsprong”*, dient erop gewezen dat uit het loutere feit dat iemand zijn land van herkomst heeft verlaten en zich elders heeft gevestigd niet kan blijken dat deze persoon daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. Deze nood aan internationale bescherming dient *in concreto* te worden beoordeeld aan de hand van de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming. Dat verzoeker zijn land van herkomst heeft achtergelaten en moeite heeft gedaan om in België te verblijven en niet te moeten terugkeren naar Venezuela, volstaat hiertoe echter allerminst.

Waar verzoeker aanvoert dat de terugkeer van zijn echtgenote naar Venezuela niet vreemd is aangezien hij en niet zij het onderwerp is van de aangevoerde vrees voor vervolging, dient erop gewezen dat ook verzoekers echtgenote een verzoek om internationale bescherming indiende op basis van dezelfde vluchtmotieven als verzoeker (administratief dossier, stukken 6, 11B en 12B). Dat verzoekers echtgenote probleemloos tweemaal kon terugkeren naar Venezuela doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.3.2.4. Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Inzake de verklaringen om asiel te bekomen, was verzoeker zeer precies.

Hij heeft duidelijk gesteld dat hij lid was van de oppositie in Venezuela, dat dit gegeven bekend was bij zijn werkgever, en dat dit niet wordt betwist door het Commissariaat

Verzoeker heeft vastgesteld in het kader van zijn werk voor het INAVI, eind 2012 dat er werd gesjoemeld met de cijfers inzake het programma van woonbeleid, zoals dit werd afgekondigd door president Chavez inzake het tekort aan woongelegenheden en dat hij hierop werd bedreigd op zijn werk. Sinds het overlijden van president Chavez in 2013 heeft de overheid, bedreigingen geuit aan leden van de oppositie en deze bedreigd. Zo ook verzoeker, gezien de intimidaties aan zijn adres, fouilleringen, ... De werknemers van het INAVI zijn zelfs bedreigd geworden door de minister van Huisvesting, de heer Molina.

Verzoeker heeft, teneinde zijn relaas te ondersteunen, een niet onbelangrijk dossier neergelegd met diverse stukken.

Het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen motiveert of vermeld in haar weigeringsbeslissing niets met betrekking tot deze stukken, laat staan dat het hiernaar verwijst.

Het enige wat als argument wordt gebruikt zijn ‘mogelijke’ contradicties in het verhaal van verzoeker.

Nochtans is de vrees in hoofde van concludant gegrond en evident.

Het is bewezen voor verzoeker dat, en gezien de elementen die voorhanden zijn in het dossier van verzoeker, dat er gegronde vrees is tot vervolging in de zin van de Conventie van Geneve, wanneer verzoeker zou terugkeren naar zijn land van oorsprong en dat verzoeker wel degelijk een reëel gevaar loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de wet van 15 december 1980”

Hiermee komt verzoeker in wezen niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel *in concreto* te duiden waarom deze gevolgtrekkingen volgens hem onjuist en/of onvoldoende zouden zijn. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

De in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden betreffen geenszins *“mogelijke’ contradicties”* maar vinden steun in het administratief dossier na een vergelijking van verzoekers verklaringen met deze van zijn echtgenote. Daarenboven wordt er in de bestreden beslissing tevens

gewezen op een veelheid aan onaannemelijkheden, vage verklaringen en contra-indicaties voor de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas, waaromtrent verzoeker evenwel geen enkel concreet en inhoudelijk verweer voert in zijn verzoekschrift.

Waar verzoeker aanvoert dat de door hem voorgelegde stukken door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet werden betrokken bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, kan hij geenszins worden bijgetreden. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal met betrekking tot de door verzoeker en zijn echtgenote voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) terecht als volgt:

“De documenten die u voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. Uw Venezolaans paspoort, het Venezolaanse paspoort van uw echtgenote, de paspoorten van jullie kinderen, uw Venezolaanse identiteitskaart, de Venezolaanse identiteitskaart van uw echtgenote, uw Venezolaans rijbewijs, het Venezolaanse rijbewijs van uw echtgenote en de informatie over de reis van uw echtgenote naar Venezuela in 2015, kunnen enkel jullie verklaringen over jullie identiteit, herkomst, reisweg en de terugkeer van uw echtgenote naar Venezuela ondersteunen. Deze elementen worden hier niet betwijfeld. De documenten die aantonen dat u werkte bij INAVI kunnen enkel uw verklaringen over uw job daar ondersteunen. Ook dit wordt niet betwijfeld door het CGVS, de email van 12 april 2012 waarin de directeurs en managers van diverse diensten, onder wie u, gesommeerd worden op een bijeenkomst om de terugkeer (i.e. hervervkiezing) van president Chavez te vieren, een email van 25 mei 2012 (met bijlage) waarin u een andere dienst verzoekt om een lijst van afgewerkte woningen verder in te vullen en eventuele foutieve informatie te melden, een email van 16 oktober 2013 (met bijlage) waarin u andermaal verzoekt om een vervollediging en correctie van gegevens met betrekking tot het aantal afgewerkte woningen, een email van 20 september 2013 waarin u wijst op tegenstrijdigheden in de cijfers op de lijsten van de afgewerkte woningen, lijsten met cijfers over deze bouwprojecten, kan enkel aantonen dat u bepaalde emails ontving en verstuurde over bovenstaande onderwerpen, maar kunnen niets zeggen over de beweerdde problemen die u daardoor zou ondervonden hebben. Hetzelfde kan gezegd worden over het filmpje waarin de minister de werknemers ermee bedreigde dat ze de arbeidsvoorwaarden niet zouden respecteren, ze zouden kijken wie er bij de oppositie hoorde en ze zouden die mensen ontslaan (CGVS1 18/13108, p. 12). Dit kan enkel aantonen dat opposanten onder de werknemers op uw werk het risico liepen om gesanctioneerd te worden, maar zegt niets over persoonlijke problemen die u hierdoor zou gehad hebben. Het feit dat deze minister hier verklaart dat deze werknemers ontslagen zouden worden, maakt het bovendien nog onwaarschijnlijker dat u daar zou moeten blijven werken (zie boven). De foto van de brand, het artikel over de heropbouw van de kleuterschool, het artikel over de brand in de kleuterschool en het filmpje over der heropbouw van deze school kunnen enkel aantonen dat daar een brand zou geweest zijn, dat het regime beweert dat deze werd aangestoken door opposanten maar dat hierover ook andere stemmen opgaan. Hiermee kan echter ook geenszins worden aangetoond dat u hierdoor persoonlijke problemen had of in de toekomst nog zou ondervinden. Ook de foto's van de manifestaties in België en van jullie profielen op sociale media kunnen zoals hierboven reeds besproken niet afdoende zijn om in jullie hoofde te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. In de opmerkingen over jullie persoonlijk onderhoud werd aangegeven dat de protection officer die het eerste persoonlijk onderhoud afnam een arrogante houding zou gehad hebben en jullie de indruk gaf dat hij niet objectief over jullie verklaringen oordeelde. Hierover moet ten eerste gesteld worden dat deze houding niet afgeleid kan worden uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud. Dat jullie verschillende keren geconfronteerd werden met tegenstrijdige verklaringen, is hiervoor niet afdoende, gezien dit valt onder de confrontatieplicht van de protection officer en jullie hierdoor juist de kans geboden wordt deze tegenstrijdigheden uit te klaren. Bovendien kregen jullie de kans om jullie motieven verder toe te lichten tijdens een tweede onderhoud met een andere protection officer.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift zodat dit motief onveranderd door de Raad wordt overgenomen.

De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst (p. 23) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoonlijke, individuele situatie. Deze informatie betreft immers enkel de algemene situatie in Venezuela. Als zodanig volstaat deze informatie op zich niet teneinde alsnog een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.5. Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de motieven in de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en de beschikbare

informatie, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) kan worden vastgesteld dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. Voor zover verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, argumenteert hij in essentie dat uit verschillende bronnen blijkt dat het standpunt van de commissaris-generaal, met name dat er in Venezuela alleen maar in heel specifieke gevallen mensen het risico lopen blootgesteld te worden aan ernstige schade, betwist kan worden.

Met betrekking tot de UNHCR "*Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I*" van mei 2019 waarin UNHCR pleit voor het toekennen van een groepsbescherming en waarin wordt gesteld dat ook Venezolanen in aanmerking kunnen komen voor een bescherming op basis van artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, herinnert de Raad er aan dat standpunten van UNHCR weliswaar nuttige informatie kunnen bevatten voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming, maar dat deze in geen enkel opzicht bindend zijn voor de instanties belast met het behandelen van deze verzoeken in België. De Raad wijst er ook op dat wat betreft de toepassing van voormeld artikel 15, de aanbeveling van UNHCR in algemene termen is gesteld als een mogelijkheid voor de EU-Lidstaten en dat volgens UNHCR personen uit Venezuela voor deze status in aanmerking kunnen komen "*if there are substantial grounds for believing that they would face a real risk of serious harm in Venezuela*" (eigen vertaling: als er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen in Venezuela). De Raad stelt vast dat ook in dit standpunt van UNHCR niet wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan subsidiaire bescherming of de vluchtelingenstatus toe te kennen en dat verzoekster *in concreto* moet aantonen dat zij in haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont hoe de door hem geciteerde bronnen gerelateerd kunnen worden aan zijn individuele situatie en brengt in herinnering dat een loutere verwijzing naar informatie over de algemene situatie in Venezuela niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Voorts dient erop gewezen dat artikel 48/4, § 2, b), dat in wezen overeenstemt met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), geïnterpreteerd dient te worden in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn

om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80). Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

Te dezen voert verzoeker aan dat hij zijn land van herkomst verliet omwille van de socio-economische crisis in het land.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de humanitaire en socio-economische crisis in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en de aanvullende nota van de commissaris-generaal. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoeker toont niet aan en er zijn verder geen elementen in het dossier aanwezig die erop wijzen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden een positieve intentie of verregaande onverschilligheid zou bestaan om verzoeker in geval van een terugkeer naar Venezuela persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenmin dat hij in geval van een terugkeer naar Venezuela terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gemotiveerd als volgt:

"Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit deze verklaringen blijkt namelijk dat u over een eigen appartement beschikt in Venezuela en dat ook uw ouders daar nog een appartement zouden hebben dat zij ondertussen aan vrienden verhuren (CGVS1 X, p. 7-8). U zou daar bovendien ook nog op een netwerk kunnen rekenen dat u zou kunnen ondersteunen, gezien uw zus en broers daar momenteel nog zouden verblijven en werken (CGVS1 X, p. 7-9). Ook uw echtgenote verklaart nog steeds in contact te zijn met haar familie en vrienden daar (CGVS1 X, p. 6)."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind en worden overgenomen door de Raad.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft reeds aangegeven dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Zoals hoger vermeld kent Venezuela wijdverspreid geweld. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*. Zelfs wanneer zou worden aangenomen dat het geweld in Venezuela, waarvan niet wordt betwist dat het zich niet voordoet in de context van een gewapend conflict, als *"willekeurig"* dient te worden bestempeld, dan nog blijft de vaststelling dat het niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ressorteert en dat verzoeker verder niet aantoont dat hij hierdoor persoonlijk wordt gevisieerd, wat nochtans vereist is opdat dit geweld aanleiding kan geven tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt dat het geweld dat in het hoofdstedelijk district Caracas, waar verzoeker voorafgaand aan zijn komst naar België steeds zou hebben gewoond, niet doelgericht zou zijn.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.3.4. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER